

το, ἔπαιζον τὴν σφαῖραν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μικροῦ ἱεροῦ, περιεπάτουσαν εἰς τὸν μικρὸν κήπον, ἢ ἐβοήθουσαν τὸν Θεόδωρον νὰ καθαρῖζῃ τὸν ναόν, καὶ συλλέγουσαι ἄνθη κατεσκευάζον στεφάνους, ἵνα ἀνανεώσωσι τοὺς ἐπὶ τῆς θύρας εὐρισκομένους. Ἐνίοτε παρευρίσκοντο εἰς τὰς θυσίας, ὡς ἐποιοῦν οἱ εὐλαβεῖς. Αἱ προσφοραὶ συνίσταντο ἐκ κανίστρων πλήρων ὀπωρῶν, γάλακτος, οἴνου, πολλακίς δὲ ἐξ ἐρίφου ἢ προβάτου. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὁ νεωκόρος Θεόδωρος ἦτο εὐθυμότερος ἢ τὰς ἄλλας ἡμέρας, διότι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρατῆ καὶ νὰ πωλῆ τὰ δέρματα, καὶ ταῦτα ἦσαν τὰ μικρὰ του κέρδη.

Εἰς τὸ Ἐρέχθειον ὑπῆρχε καὶ παλαιὸν τι ἐλαιόδενδρον καὶ φρέαρ τι.

Ἡ ἐλαία μὲ τὸν μέλανα καὶ κυρτὸν κορμὸν τῆς, τὸ ἐπάργυρον φύλλωμά τῆς, ἦτο αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ δένδρον, ὅπερ ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς δι' ἐμπήξεως τοῦ δόρατος τῆς Παλλάδος.

Τὸ δὲ φρέαρ ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἀνοίξῃ, πλήξας διὰ τῆς τριαινῆς. Τὸ ὕδωρ τοῦ φρέατος τούτου ἦτο θαλάσσιον, καὶ κατὰ τὰς θελλώδεις ἡμέρας ἐκινεῖτο καὶ ὡς ἡ θάλασσα αὐτὴ ἐφλοῖοσβιζεν. Ἡ Μναῖς διεσκέδαζεν ἐνίοτε ρίπτουσα λίθους ἐντὸς τοῦ φρέατος ἐξ εὐχαριστήσεως ν' ἀκούῃ αὐξανόμενον καὶ πολλαπλασιαζόμενον διὰ τῆς ἡχοῦς τὸν κτύπον τῶν λιθαρῶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βαράθρου.

— Τί κάμνεις; ἔλεγε πρὸς αὐτὴν ἡ Ἐλλη ἀνήσυχος, τὸ φρέαρ τοῦτο εἶνε ἱερόν. Κύτταξε καλὰ, μήπως παροργίσῃς τὸν Θεόν.

* *

Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον κατέθετον κατὰ μῆνα τοὺς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος πλακοῦντας, οὓς ὁ μέγας ὄφις, φύλαξ τῆς Ἀκροπόλεως, ἤρχετο νὰ φάγῃ.

Οὐδεὶς εἶχεν ἰδεῖ ποτε τὸν ὄφιν τοῦτον, ἀλλὰ βεβαίως ὑπῆρχεν, ἀφοῦ οἱ προσφερόμενοι πρὸς τροφήν του πλακοῦντες ἠφρῖνοντο πάντες ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ νεωκόρος Θεόδωρος εἶχε θέσει τοὺς προσφάτους πλακοῦντας ἐπὶ τῆς μαρμαρινῆς τραπέζης.

— Σκέπτομαι, λέγει ἡ Μναῖς πρὸς τὴν φίλην τῆς, νὰ ἔλθωμεν ἐνταῦθα τὴν νύκτα ταύτην, ὅπως ἴδωμεν τὸν ὄφιν τρώγοντα.

Ἡ Ἐλλη περιέργως τὸ παρεδέχθη. Πλησιαζούσης τῆς νυκτός, αἱ δύο κόραι εἰσέδυσαν εἰς τὸ Ἐρέχθειον καὶ κρυφθεῖσαι ὀπισθεν παραπετάσματος περιέμενον. Ἡσθάνθησαν λοιπὸν κρότον βημάτων πλησιαζόντων.

— Εἶνε ὁ ὄφις! εἶπεν ἡ Ἐλλη, ὡς φύγωμεν.

— Ἀνόπη, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, μὴ τυχὸν οἱ ὄφεις περιπατοῦσιν;

Εἶδον τότε τὸν Θεόδωρον εἰσερχόμενον μετὰ φανοῦ εἰς τὰς χεῖρας. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ θυσιαστήριον, ἔλαβε τοὺς πλακοῦντας καὶ ἔφαγεν αὐτούς μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως.

Ἡ Ἐλλη ἐξῆλθε τῆς κρύπτῆς τῆς.

— Ἄ, τῷ εἶπε, σὲ ἐνόμιζον εὐσεβῆ καὶ

ἄγιον, δὲν φοβεῖσαι κλέπτων τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἐπιούρης δυστυχίας ἐπὶ τῆς πόλεως;

— Ὁ ὄφις ἀσθενεῖ, ἀπήντησεν ὁ νεωκόρος, χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῆ, καὶ δὲν θὰ φάγῃ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, μοὶ τὸ ἀνήγγειλε διὰ τινος ὄνειρου.

— Ἴσως, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, δὲν ὑπάρχει ὁ ὄφις.

Ἄλλ' ἡ Ἐλλη ἐπίστευσε τὸν Θεόδωρον.

— Ἐὰν ὁ ὄφις δὲν θέλῃ πλέον τὰς προσφορὰς μας, ἐσκέφθη αὐτῇ, τοῦτο δηλοῖ ὅτι ἡ Μναῖς εἶνε ὀκνηρὰ καὶ βραδεία εἰς τὸ κεντεῖν τὸν πέπλον, ἢ διότι ἔρριψε λίθους ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ φρέατος.

Καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἡ πρὸς τὴν Μναῖδα φιλία τῆς ἐσμικρύνετο.

* *

Ἡ οἰκία τῶν Ἐρρηφόρων ἔκειτο ἐπὶ μιᾶς τῶν γωνιῶν τῆς Ἀκροπόλεως. Αἱ νέαι κόραι ἠδύνατο νὰ ἴδωσιν ἀπὸ τοῦ δωματός εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν πενήκοντα πήχεων ὑποκάτω αὐτῆς τὴν πλατεῖαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ νέοι ἐγυμνάζοντο εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὸ τόξον.

Συχνάκις ἡ Μναῖς ἤρχετο καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ μικροῦ τοίχου. Ἐμενεν ἐκεῖ ὀλοκλήρους ὥρας καὶ ἡ Ἐλλη ἐνόμιζεν ὅτι ἐθλίβετο, μὴ δυναμένη νὰ ζῆ ἐντὸς τοῦ θορύβου καὶ τῆς τύρβης τῆς πόλεως.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἐλλη εἶδε τὴν Μναῖδα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐντελὴς μόνη, ἐκβάλλουσαν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκουσαν αὐτὴν ἀπλήστως, ἀλλὰ μετ' ἀνησυχίας, ὡς φοβουμένη μὴ τυχὸν φωραθῆ.

— Τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Ἐλλη πλησιάζουσα αὐτὴν.

— Ὅλα τὰ ρόδα ἐρυθρὰς ροδῆς ἐφάνησαν αἰφνιδίως ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ὠραίας Μναίδος. Ἀδεξίως ἐζήτησε νὰ κρύψῃ τὴν ἐπιστολὴν.

— Δός μοι αὐτὴν, εἶπε σοβαρῶς ἡ Ἐλλη.

— Ἡ Μναῖς ὑπήκουσεν. Ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ἐλεγε δὲ αὐτῇ: «Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητῆ μου, ἀνιῶ καὶ φθειρομαι. Ἡ Θεὰ εἶνε σκληρὰ, διότι μᾶς χωρίζει καὶ δὲν μ' ἐπιτρέπει πλέον νὰ ἴδω τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν κόμην τὴν ξανθοτέραν ὠρίμου σίτου. Διατί νὰ μὴ δυναμαὶ ὡς ἐν τῶν βελῶν μου νὰ πετάξω πρὸς σέ!...»

— Ἐγραψες πρὸς αὐτόν; ἠρώτησεν ἡ Ἐλλη. Πῶς καὶ διὰ ποίας πανουργίας δύνασαι νὰ ἀνταποκριθῆς μετ' αὐτοῦ; ἀπαιτῶ νὰ τὸ μάθω!

Ἡ Μναῖς ἔκλαυσε πικρῶς.

— Μὴ μὲ ἐπιπλήξῃς, σοφῆ Ἐλλη. Θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα. Παρατηροῦσα κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως κατῶρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ ἀναγνωρίσω ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπῶ, μετὰ τῶν νέων, οἵτινες ἔπαιζον εἰς τὴν πλατεῖαν. Καὶ αὐτὸς βεβαίως μὲ ἀνεγνώρισε.

Ἐγνωρίζει μάλιστα καὶ τὸ παραθύρον τοῦ δωματίου μου. Πῶς; ἄγνοῶ. Ἴσως μὲ εἶ-

δεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦτο, ὅταν ἐνίοτε μένω μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

»Νύκτα τινὰ... ὦ! ἐκοιμώμην σὲ βεβαίω καλὰ—σύριγμα τι μ' ἐξύπνησε... Βέλος ἐθλάσθη ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου μου. Τοῦ βέλους τούτου ἐσύναξα τὰ τεμάχια... Ἐπιστολὴ τις ἦτο δεμένη ἐπὶ τινος αὐτῶν. Πταίω ἐγώ;

— Καὶ ἀπήντησες;

— Θὰ ἀπέθνησκεν, ἐὰν δὲν εἶχον πράξει τοῦτο, εἶπεν ἡ Μναῖς, καὶ δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃ... Ἀνέμενε ἀπάντησιν καὶ μοὶ ἐδείκνυε τὸ μέσον, ἵνα ἀποστείλω τοὶ αὐτὴν. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλοῦν. Ἐδessa τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μεγάλην πέτραν καὶ διὰ κλωστῆς ἀφῆκα αὐτὴν νὰ κατέλθῃ σιγαλὰ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ δωματός...

— Καὶ ποῦ εὔρες τὴν κλωστήν;

— Μὴ ὀργίζεσαι! τὴν ἔλαβα ἀπὸ τὸ κανίστρον, ὅπερ ἐμπεριέχει τὰς σηκίκας ὄλων τῶν χρωμάτων κλωστὰς, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ κεντήσωμεν τὸν πέπλον τῆς Θεᾶς.

— ὦ! Μναῖς, τί ἔπραξες; ἵνα εὐχαριστηθῆ ἡ ἱερὰ παρθένος, ἀπαιτεῖται καθαρὰ καρδιά καὶ πλήρης ζωηρὸ αἰσθηματος πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν γενέθλιον γῆν. Καὶ ὄχι μόνον σὺ δὲν ἀφιέρωσας πρὸς αὐτὴν ὅλην τὴν καρδίαν σου, ἀλλὰ μεταχειρίζεσαι ὅπως ὑπηρετήσης αἰσθημα, τὸ ὅποιον τὴν προσβάλλει, πράγματα ἀνήκοντα εἰς αὐτὴν. Φεῦ! φοβοῦμαι πολὺ, ὅτι θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ἐξ αἰτίας σου.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Μναῖς, ἀγαπῶ τὴν Θεᾶν καὶ τὸ γνωρίζω. Δὲν θὰ ὀργισθῆ δὲ περισσότερον ἐμοῦ, ὅτε ἐνῶ εἰργαζόμενη τυχαίως τὸ θέρος εἰς τὸν κήπον τοῦ πατρὸς μου πτηνὸν τι ἤρπαξε τὸ ἄκρον τῆς ἐξ ἐρίου κλωστῆς μου ἢ κλωστήν ἐκ τοῦ ἀτράκτου μου.

— Δὲν μὲ καταλαμβάνεις, εἶπεν ἡ Ἐλλη, ἔπρεπεν ἀναμφιβόλως νὰ σὲ καταγγείλω εἰς τὸν ἄρχοντα βασιλέα. Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐγένετο ἐκτὸς τούτου σὲ ἀγαπῶ εἰσέτι καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισύρω ἐπάνω σου τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν λύπην, δός μοι ὑπόσχεσιν ἐν πρώτοις ὅτι δὲν θὰ γράψῃς πλέον εἰς αὐτὸν τὸν νέον.

— Σοὶ δίδω.

— Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο; δὲν θὰ ἐγγίσῃς πλέον τὸν πέπλον καὶ θὰ κεντήσω αὐτὸν μόνη μου.

— Ὅπως θέλεις, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, λίαν εὐχαριστημένη, ὅτι δὲν θὰ εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἐργασίαν.

Ἡ δὲ Ἐλλη κρυφίως ἔχαιρε, διότι τοῦ λοιποῦ ἦτο ἡ μόνη ἐργάτις τοῦ ἱεροῦ πέπλου.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. Α. Γ. ΠΡΙΝΑΡΗ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' εἰς 104 φύλλα πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.